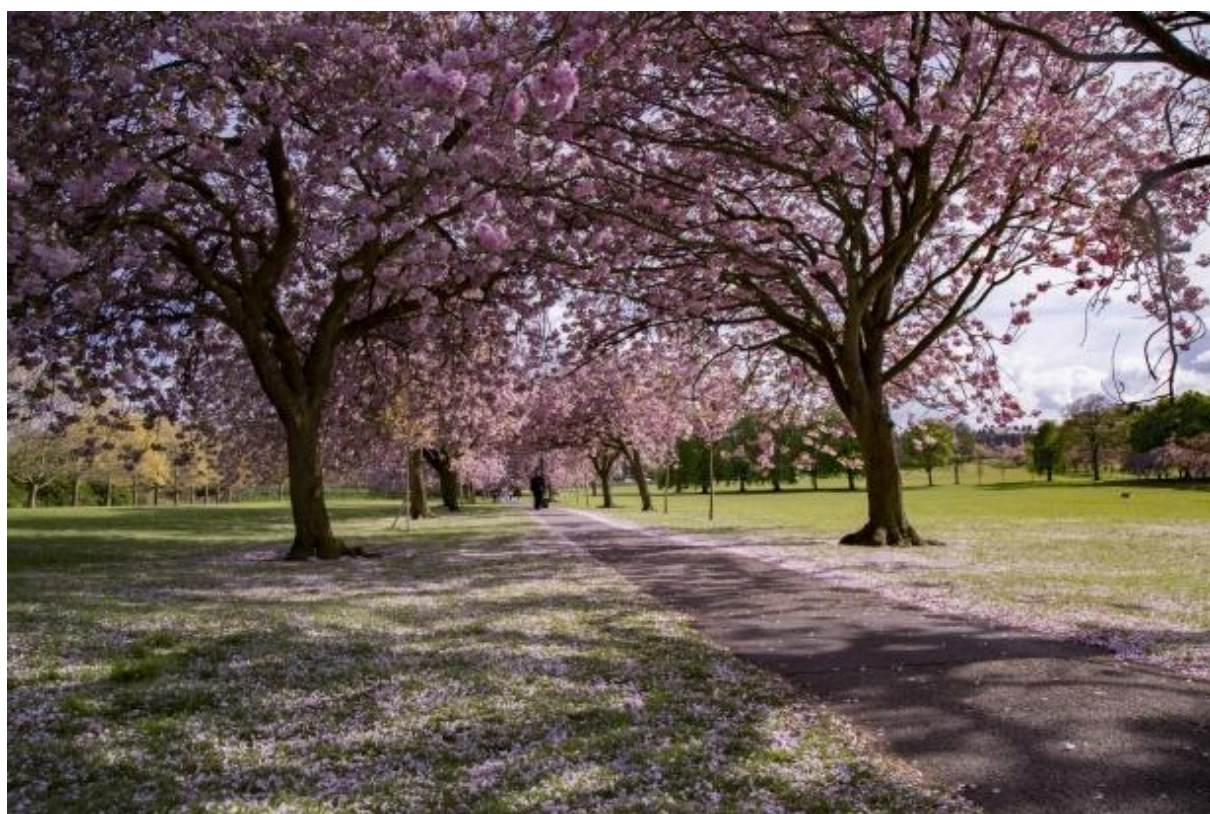

HORÁČ

Měsíčník turistického oddílu mládeže Roháči 2713 Kladno

<https://www.publicdomainpictures.net/cs/view-image.php?image=212062&picture=ruzove-okrasne-tresne>

Plán akcí

8. - 12. 5. Přeběh

18. 5. Výlet pro rodiče a děti

7. 6. Oddílovka

14. - 16. 6. - Závěrečná akce

29. 6. - 7. 7. Letní expedice

Přihlášky na akce

VÝLET S RODIČI

Přihláška na akci oddílu TOM 2713 Roháči

Název akce: Výlet s rodiči **Termín akce:** 18. 5. 2019

Jméno dítěte: **Datum narození:**

Zdravotní omezení (alergie):

Souhlasím, že se moje dítě zúčastní akce, pořádané TOM 2713 Roháči Kladno. Souhlasím se zpracováním osobních údajů pro účel akce. Dále souhlasím s fotodokumentací a zveřejňováním fotografií dítěte na oddílových stránkách.

Jméno rodiče:

Telefon: **Email:**

V Kladně dne: **Podpis rodiče:**

ZÁVĚREČNÁ AKCE

Přihláška na akci oddílu TOM 2713 Roháči

Název akce: Závěrečná akce **Termín akce:** 14. – 16. 6. 2019

Jméno dítěte: **Datum narození:**

Zdravotní omezení (alergie):

Souhlasím, že se moje dítě zúčastní akce, pořádané TOM 2713 Roháči Kladno. Souhlasím se zpracováním osobních údajů pro účel akce. Dále souhlasím s fotodokumentací a zveřejňováním fotografií dítěte na oddílových stránkách.

Jméno rodiče:

Telefon: **Email:**

V Kladně dne: **Podpis rodiče:**

Stránka nejen pro rodiče...

Dobrý den milí rodičové a kamarádi,

Duben je za námi, všichni se modlí, aby spadlo pár májových kapek, a pro nás květen znamená spoustu nových či oprášených zážitků.

V dubnu jsme společně s oddílem strávili krásných pár dní na Pořešíně v jižních Čechách. Byla to skvělá akce. Počasí se moc vyvedlo a výletů jsme nakonec také stihli hodně. V neděli většina s nás pomáhala připravit pochod za drakem, který se nakonec moc vyvedl.

A teď už nadchází květen a s tím hodně očekávaný Přeběh. Někteří už se bojí, protože nenatrénovali tolik, kolik by chtěli. Jiní naopak pouze doladují kondičku a vylepšují si rychlost běhu na maximum. Mezi kterou skupinu se řadíte vy? Doufám, že s námi všichni jedete.

Zdravím Vás do prvních jarních dní. Počasí se nám zlepšuje a vyrážíme běhat, na kolo a na procházky více, než jsme byli zvyklí v zimě. Všichni již pilně trénujeme fyzičku na přeběh. Je to tak, že?

Na co se ještě do konce školního roku můžeme těšit, je závěrečná akce, na které zhodnotíme uplynulý rok a dohrajeme naši běžeckou poštu do konce. A úplně poslední akcí je tábor, který už Martinka s Kubou připravují pěkných pár měsíců, takže se na něj moc těším.

Péťa

Akce pro rodiče a děti – Budeč

Dne 18. 5. se bude konat úžasná akce, na které se společně sejdem nejen my Roháči, ale i rodiče, vydáme na hradiště Budeč. Můžete se těšit na krásný výlet, spoustu super lidí (známých i neznámých), a taky hodně dobrých her!

Začátek akce: 9:30 na Spirále

Konec akce: 18:09 na vlakovém nádraží v Kladně

S sebou: jídlo a pití na celý den, věci na družinovku (děti), dobrou náladu

Budou zde i zajímavosti o samotném hradišti, takže se nemusíte bát, že to bude pouze herní.

Cena: 25 Kč

Barča, Max, Honzík a Šachy

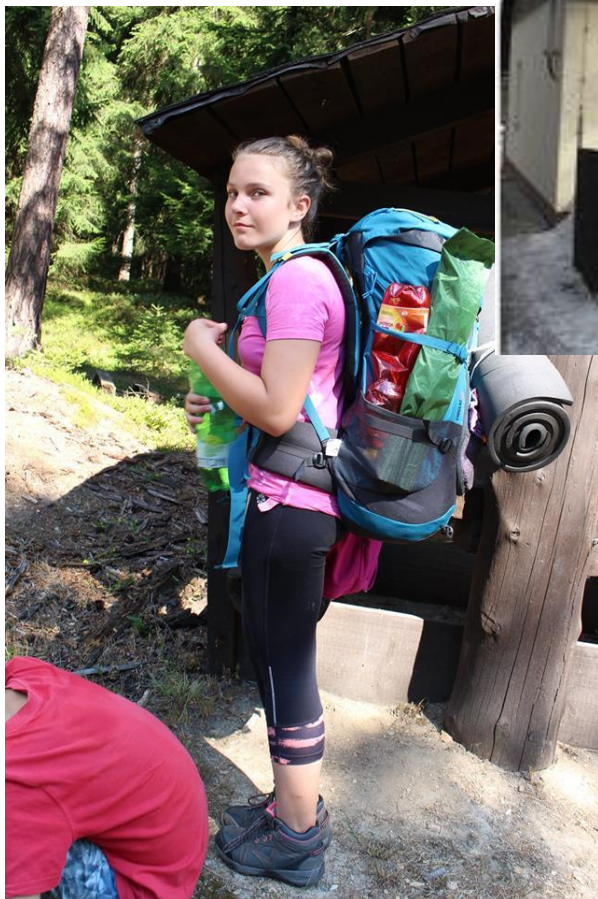
Tábor

Milý Roháči,

letní expedice se nám kvapem blíží. Stále se ještě můžete přihlásit, a to nejpozději do konce května. A na co se můžete těšit? Jak už bylo mnohokrát řečeno, tématem expedice je Pohádkový les, plný záhad a strašidel. Pro nalezení cesty z Pohádkového lesa ven, je třeba získat kouzelného klíče. Pro jeho získání budete v průběhu LEX nuceni projevít několik ctností a utkat se s pohádkovými bytostmi. Ubytování budeme po celých devět dní v asociační chalupě.

Přihlášku prosím odevzdejte do 29. 5. 2019 spolu s ní expedici i zaplaťte.

Martinka a Kuba Jakub

Velikonoce

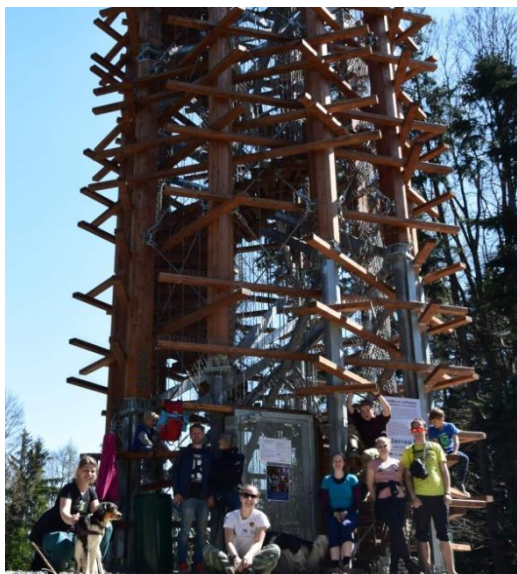
Ahoj Roháči, Roháčky, Roháčátka a Roháčičky!

Ve dnech 18.4. až 22.4. jsme vyrazili na Velikonoce do jižních Čech, přesněji do Pořešína. Akci jsme si všichni skvěle užili (tedy až na jeden den).

Ve čtvrtek jsme se sešli na nádraží na Kladně a vyrazili jsme vlakem do Prahy, pak metrem, vlakem, autobusem a zase vlakem až k Pořešínu. Zabydleli jsme se v luxusní chalupě, zasadili semínka a postavili jsme si Moranu (Tedy Mařenu). Večer jsme si udělali ohýnek a dali si tolik špaget, že jsme všichni měli hlad.

V pátek jsme vyšli na celodenní výlet, který jednu osobu hned na začátku unavil na tolik, že daleko nedošel (Vysvětlivka: Ta osoba jsem byl já, a nebyl jsem unavený, ale bolelo mě břicho). Ostatní se tedy podívali na hrad Sokolčí, rozhlednu, párkrát si přebrodili řeku a potkali babičku, která je štědře občerstvila. Večer se vrátili na chalupu a byli tak unavení, že většina z nich padla a usnula.

Po vydatném spánku jsme se v sobotu vydali na zříceninu hradu Pořešín, která se nacházela doslova sto metrů od naší chalupy. Tam jsme si zahráli turnaj v kuličkách, ve kterém nás Láďa všechny rozdrtil. Prohlédli jsme si hrad a vydali jsme se zpátky na chalupu. Odpoledne pro nás Láďa s Pětou vymysleli výbornou hru, při které jsme pluli na gumovém člunu a lehátku po řece a sbírali fazole. Všichni jsme promrzli na kost a tak jsme rychle pospíchali zpátky do chalupy, abychom se ohřáli.

Nadešla neděle a tak jsme vyrazili na další výlet. Tentokrát jsme natrhali proutí a ti, kteří na to měli náladu, pokračovali dál na rozhlednu Slabošovku. Zpět na chalupě jsme si upekli beránka, mazanec, nabarvili vajíčka (přičemž nám zelená barva skončila ve studni) a upletli pomlázky. Večer jsme si zahráli Slenderdasmädchen a pořádně se vyspali na další den.

V pondělí jsme vyšupali děvčata, snědli všechno jídlo, pouklízeli a sbalili jsme si na cestu domů. Poté jsme odešli z chalupy a vlakem, autobusem, znovu vlakem, metrem a ještě jednou vlakem dojeli na Kladno.

Max

Madlenčiny rozpravy

Máme jaro, květen a venku počasí jako o letních prázdninách. Hodně se toho děje, takže přeji, ať se povede přeběh a také ať se daří úspěšně dotáhnout školní rok, i když tam ještě zbývá trochu času na dohnání všech utíkajících věcí.

V květnu slaví narozeniny Bocman, takže jsem se rozhodla trochu zavzpomínat na naše povídání před třemi lety. Vůbec je to o tom, jak se narodil oddíl a tak se pohodlně vyhoupněte do hammak a , nebo se plácněte prostě někde do útulna a užíjte si chvíli se vzpomínkami. Trochu jsem zkrátila původní verzi, takže kdo by chtěl vědět, co zůstalo v následujícím povídání skryto, najde celé znění rozhovoru v Horáci ze září 2016.

Boci, řekni, jak vznikly Roháči? Jak jsi k Roháčům přišel?

No, já jsem do takovýho oddílu chodil, takže mě ani nenapadlo, že by to mělo být jinak. Bylo to přirozený pokračování. Nejdřív jsme byli Rozvědčíci, pak jsme byli Rysy a já jsem v Rysech vedl družinu. Byli jsme tam čtyři, každý měl jednu družinu a ze začátku tam bylo tak 6 – 7 dětí. Postupně, jak se družiny rozrůstaly, tak jsme v jedné chvíli udělali věkové družiny. Já jsem nakonec dostal nejmladší děti, které si začaly říkat Rysátka a tam byla třeba taky Gabča a Šenkýřka. Postupem času, jak nám děti dorůstaly, tak jsme už neměli členění podle věku, ale každá z těch čtyř družin se specializovala na něco jiného, takže se tak postupně nabalovaly děti a když se Rysy rozpadly, vznikly z toho 4 oddíly. Nakonec přežil jenom ten náš.

A jaký byl váš recept k úspěchu?

Naivita. :-) Prostě nevíš, co děláš. To se vždycky dělá nejlíp. :-)

Ne, počkej. Spíš to bylo tak, že to prostě fungovalo. Ty děti nebyly moc starý na to, aby se rychle rozutekly, nebyly už tak malý, aby nemohly nic dělat, takže to byl ten správný věk a my jsme měli tu chuť dělat program společně s nima.

To bylo totiž tak, že když se rozpadávaly Rysy, tak tam kolem toho oddílu zůstali lidi, který měli chuť s tím oddílem ještě něco dělat. Ne třeba tak, že by chodili pravidelně na schůzky. Teď mluvím o velkých, jako je třeba Šup, nebo Irča, který pocházejí z Rysů. Ty lidi chtěli společně jezdit ven, takže jsme jezdili na vandry. Byli jsme venku každý víkend a děti jezdily s námi, takže se to postupně nabalovalo.

Pojďme ještě na začátek. Ty jsi studoval, takže jsi byl na vysoké škole, taky jsi byl na vojně a do toho jsi měl oddíl. Kdy jsi tedy vlastně začal s činností v oddíle?

No, na základní škole už. Já jsem začal vést svůj první oddíl, když jsem chodil do 9. třídy a měl jsem jenom o rok mladší lidi. Jmenovali jsme se Boreč, protože jsme byli na první výpravě na Borči. A teď já jsem byl v deváté třídě a oni byli osmáci. Takže to muselo být tak, že jsem znal a uměl víc, než oni, jakmile jsme se dostali ven. Když ty lidi jsi schopen někam dovést, tak už máš u nich autoritu, přirozenou. Když prostě najdeš vlak a někam je dovezeš, protože to oni nikdy nedělali. A když je v tom kolektivu nějaká přirozená autorita, kterou ti ostatní z

nějakého důvodu uznávají, ale ona je kontra společnost a kontra jakákoliv jiná autorita, tak to musíš udělat tak, že řekneš: "Dobře, jsme tady dva. Teď, kdo je schopen tady tohle zařídit, když já musím jít támhle. Zbýváš ty. Nikdo jiný tady není." No, a začalo to fungovat. Ten člověk ocení, že si ho všimneš a dáš mu tu důvěru, když jsi v hierarchii nad ním.

To bylo na základní škole.

Pak jsem byl na gymplu, to bylo období: Rysy, Rysátka a Roháči.

Potom jsem šel do školy, kam jsem se nedostal, takže jsem rok pracoval na filozofické fakultě jako heftling – pomocný dělník.

A jak jsi to potom stíhal?

Blbě. Život v poklusu. Taky jsem dlouho nic jiného nestíhal. Maminka mi vždycky říkala: "A jak dlouho si ještě budeš hrát s těma dětma?" :-D

Pak jsem byl 7 let na vejšce a tam to stíháš dobře. Tam si určuješ čas jak chceš, takže tam se to stíhá dobře.

Já si pamatuju, že když jsem jela na první větší akci s oddílem, tak jsi byl na vojně. Tenkrát jsi to dělal jak? To jsi z tý vojny utíkal?

No, to byla legrace. Jednou jsem skutečně zdrhnul. Mě končila vojna a oni nás nechtěli pustit hned domů, že nás pustí až druhý den. Jenže mě jel vlak na Slovensko. Tak jsem vyhodil batoh z okna, slezl jsem a normálně jsem zdrhnul. To už byl teda konec vojny, takže jsem si to mohl dovolit. Horší bylo, že jak jsem vyhodil ten batoh ze třetího patra, tak mi prasknul, takže jsem si ještě v autobuse cestou z Litoměřic do Prahy entloval batoh, abych s ním mohl na Slovensko do hor.

Ještě ti budu vyprávět, jak na nás postupně padaly oddíly. To vždycky přišel nějaký vedoucí, že už nemůže vést oddíl a že neví, co s těma dětma, tak to přešlo celý k nám. A tenkrát přišel Vejr, poslední vedoucí z oddílu Cesty a ten tenkrát organizoval expedici Buchlovské vrchy a to byla tahle expedice, kam jsem utíkal.

Jinak jsem měl z vojny odpuštěčky.

A vzpomeneš si, kolik bylo v oddíle maximum lidí?

Tuším, že 83. Vlastně, jak k nám přišly další oddíly, Cesty a Střelka, tak to byly taky výborně fungující oddíly, které nám rozšířily základnu.

Střelku vedla parta kamarádů Fanda, Petr a Milan, se kterýma jsem se kamarádil už od mládí. Kdysi jsme měli klub, který se jmenoval Bílý leopard. Vymýšleli jsme, co bude náplní našeho klubu a vymysleli jsme, že budeme pomáhat lidem. Měli jsme takové kartičky, kde bylo napsáno: Bílý leopard pomáhá rád. Pak jsme stáli před samoškou a čekali, kdo vyjde s taškou, abychom mu jí nesli a tak. :-)

Řekni, kde jsi čerpal inspiraci a co byla tvá oblíbená četba?

To je taky příběh. Jako malý kluk jsem jezdil k babičce do Dubí a u babičky na půdě jsem našel po svym strejdovi a tátovi stohy časopisů. Vpředy, Skauty, Junáky, ale taky třeba Mladý

světy z 60.let. Táborový ohně, poslední stránky, to jsem si pořád četl. Taky tam byly nádherný kreslený seriály od Káji Saudka, ale vynikající. Pepik Hipik, Dívčí válka v Čechách a tak. A do toho tam byly zápisníky mého táty a strejdy z jejich oddílů a cancáky z vandru a tak. To jsem si přečetl a bylo to jasné. Na obrázcích hory, slunce, řeka, svoboda – no jasně! To je ono!

A tak jsem začal chodit do oddílu, ale ten oddíl pořád funguje jako nějaká organizace. Jako fabrika, takže máš pravidelný schůzky a to se ti začne zajídat v těch 14. To není ono, protože ty víš líp, co bys chtěl. Lépe, radostněji a jinde, takže jsem začal jezdit na vandry. Jenže jsem nikoho neznal, kdo by jezdil ven, tak jsem jezdil sám. Ve vlacích se hrálo a zpívalo, takže to jsem se většinou začal s někým bavit. Vždycky se někdo zeptal: "A ty jezdíš za koho?" "Co je to za otázku, za koho jako mám jezdit? Já jezdím za sebe." "Takže tramp samotář. Vítej, kamaráde." Zalomili jsme palec a bylo.

Jak vznikla tvoje přezdívka, Bocman?

To je zase příběh. To jsme takhle jednou s Péťou a Milanem vyrazili na portu do Lochotína, ale náš kamarád nám řekl jiný termín, takže jsme tam dorazili o týden dřív a ještě tam nikdo nebyl. To bylo výborný, protože jsem vyrazili na vandr.

Tenkrát běžel první akční film v naší televizi, takový thriller sovětské výroby a jmenovalo se to Posádka v ohrožení. Ústřední hrdinové byli: kapitán, Serjoža a bocman. My jsme byli tři. Já, Peťa a Milan, tak jsme se na tom vandru dohodli, že si na to budeme hrát a každý den jeden z nás bude někdo jiný. Jeden den bude jeden z nás Serjoža, další den pak kapitán a třetí bocman. Tam to bylo hierarchický. Velel kapitán. No, a v tom filmu to bylo tak, že tam byla taky nějaká Nasťa. A teď si představ: Loď pluje a najednou se v zátocě objeví obrovská mina. Kapitán: "Mina!" Všichni: "Mina, kapitáne!" Kapitán se podívá ostrým pohledem a řekne: "Bocmane!" Bocman políbí Nasťu, vrhne se do vody, plave 3 minuty pod vodou, vynoří se, odstrká minu z cesty, plave zpátky, vyšplhá se na loď, trvalá, suchý džíny, políbí Nasťu. No, a podle toho my jsme hráli. Takhle jsem k přišel k přezdínce.

Kde jsi bral nápady na akce?

Asi je to o metě, že to musí být na hraně. Musí tě to natolik vzrušovat, nebo někdo musí říct: "To není možný. To nedáte." To je přesně ta hrana. Je dobrý, když máš někoho, kdo řekne, že to nedáte a pak jde s tebou.

Takhle byly první přechody na Šumavě. Tenkrát to bylo šílený. Žádný turistický cesty, vůbec nevíš kde jsi a muselo se jít terénem. Najednou dojdeš k řece a říkáš si: "Co teď? To nedáme." Ale dáme. Prostě se svlíknem a přebrojíme.

Vzpomeň, jaké všechny klubovny Roháči měli?

Kluboven byla spousta. Nejdřív jsme byli v agitačním středisku na Růžovém poli. Tam to zaniklo s revolucí.

Pak jsme byli u nás v baráku v malý klubovničce – v kočárkárně, potom jsme byli u Šenkýřky, taky v kočárkárně.

Potom jsme byli v takových starých papundeklových barákách, který byly na místě dnešního parkoviště u kaple svatého Floriána. To byly nejlepší klubovny. Velmi free. Vedle nás se scházeli hasiči, na chodbě byli bojovníci proti fašismu, Romové tam měli zpívání. To bylo fakt

dobrý. Když se ale rozhodlo, že tam bude parkoviště, tak baráky zbourali a dali nám klubovny u knihovny.

Tam se stal slavný příběh s Kolikem. Když jsme ty klubovny opouštěli, tak jsme se měli strašně rychle vystěhovat. Vyklízeli jsme nábytek a Kolik vyklízel z horního patra a říká: "Co mám udělat s těma skříněma?" A já mu říkám: "No, vyhod' je ven." A myslel jsem, aby je snesl. Načež se otevřelo okno a Kolik hlásil: "Bacha! Házim!" A skříň ležela na ulici a hned za ní další. To se prostě nedalo zastavit. No, tak to bylo takový rozloučení.

Pak jsme byli taky na Labyrintu a potom přišla ta školka, kde jsem měl pocit, že to frčelo nejvíc. Tam byl sál s osvětlováním, dělaly se tam koncerty, divadelní vystoupení, holky šily oponu. Tam se mi moc líbilo.

A tahle Spirála je náhrada za tu školku.

Ono to vypadá všechno tak nějak hladce a že se to vlastně všechno dělá samo, ale řekni, co musí vedoucí všechno dělat?

Ty jo, čas. Znamená to spoustu času. Já když si vzpomenu, co jsem všechno dělal. Za mě ještě nebyly kopírky a když, tak někde pokoutně, takže překreslování. Třeba kartičky na morseovku jsem všechny maloval ručně. Když máš 30 dětí, musíš namalovat 30 kartiček. Předkreslíš a jedeš. Tuší, vybarvuješ červeným inkoustem, čas plyne, maminka jde spát. "Co tady svítíš? Co děláš? Vždyť jsi to dělal odpoledne!"

Příběh:

Když jsem chodil na gympl a poslední hodinu jsme měli třeba zeměpis, tak jsem šel za zeměpisářkou a říkal jsem: "Paní profesorko, já si to doplním, ale já teď musím připravit schůzku. Musím nastříhat kartičky a udělat další věci." A normálně jsme tam makali. Ještě se spolužákem, který byl podobného ražení jako já. Seděli jsme spolu vzadu a o zemáku jsme připravovali schůzku. O občance to bylo to samý. No, a jednou to došlo tak daleko, že jsme potřebovali ještě psací stroj, tak jsme skočili za Landou, který byl hodně vstřícný a ten stroj nám půjčil a o cizí hodinu jsme si tam datlovali do psacího stroje s tím, že si látku potom doplníme. Nejdřív nás solili, ale potom zjistili, že si to budeme stejně dělat dál a to samý potom zažily holky, co vedly v oddíle družiny.

Jinak vedoucí musí být manažer, mluvčí, ekonom, ale to mám všechno v sobě. :-)

To je vidět na výsledku.

Důležitý je, že pokud to chceš dělat, tak se to všechno naučíš. Něco máš v sobě přirozeně, něco se naučíš, něco se nenaučíš, ale důležitý je, že to chceš dělat. Potom, když máš kolem sebe lidi a někdo umí něco líp, tak mu to svěříš a necháš ho taky něco dělat. Proč by měl člověk dělat všechno sám? Třeba vybavení, to jsem nesháněl já. Ve chvíli, kdy byl Mára nebo Pavlik už velkej, tak je to bavilo, vyznali se a tak vždycky přišli s tím, co by bylo dobrý objednat. A to je to, že každý něco dělá. Ano, každý dělá, co je mu blízké a ty, jako vedoucí se klidně zbav těch věcí, co tě zatěžují a přenech to těm lidem. Oni na tom mohou růst. Časopis, třeba, ve chvíli, kdy Pepa začal kreslit seriály a tíhnul k časopisu, tak super. Dejme mu časopis!

Takže taky musí mít vedoucí dobrý pozorovací talent.

No, empatii. Víš co, když ti nejde o sebe, ale o věc, tak to ráda uděláš. To pozorování je prostředek. To musíš, děláš to kvůli těm lidem. Dáváš jim prostor a musíš je pozorovat a vědět, že tady už to chce tohle. A stejně je to s odcházením. To bolí, ale je to nutný, protože

oni si musejí někde něco zkusit a zjistit, jestli to chtějí dál, nebo ne. Takže úplně nejlepší je, když ty lidi odcházejí. Já vím, že mluvím jako blázen, ale jednu chvíli jsem si říkal, že by bylo možná dobrý to institucionalizovat. Nakonec mi ale přišlo, že by to bylo vlastně blbý, protože by se z toho stala povinnost. Ale důležitý je to, aby to nebylo nikdy v konfliktu. Jakej problém má tahle společnost? No, že řeší spory konfliktně. Takový to: "Koho volíš? Losnu, nebo Mažňáka?" "Mažňáka." "No, tak to už nikdy, s tebou, teda." To je přece blbost. Takže, tady, když lidi odcházejí, ano, běžte, hledejte si svojí cestu. Je to vaše cesta a máte na to plný právo. A ve chvíli, kdy jim ten oddíl bude něco říkat, tak se zase vracejí. A zase vědí proč. Už jsou zase o kus dál.

Co bys vzkázal Rohatejm?

Že bych jim přál, aby byli vždycky dobrá parta, dobrý kamarádi, to je asi nejdůležitější, protože cizího člověka praštíš, ale kamaráda, to si rozmyslíš. A pak, aby jim šlo o nějakou společnou věc víc než o sebe. Než jako o vlastní ego. Aby měli proč se vždycky o něco snažit a nad něčím scházet. Aby našli společnej cíl, kterej by je někam táhnul a kterýho by chtěli dosáhnout. A aby ten společnej cíl nebyl jenom pro ně, ale aby byl obecně dobrej. Aby byl pro víc lidí, než jenom pro ně.

Děkujeme.

Starší družinka

Ahoj Roháči a rodiče.

V dubnu jsme se v naší družince - Já bych neměnil - zaměřili na stavění provizorních přístřešků v lese. Zopakovali jsme si něco ze zdravotní a zahrály hry, ve kterých jsme museli důvěřovat ostatním z družiny.

Jelikož k dubnu patří také Velikonoce, my jsme se je rozhodli strávit s naší družinou a ostatními lidmi z oddílu v jižních Čechách v Pořešíně. Upletli jsme si vlastní pomlázky, upekli beránka a prozkoumali zříceninu nedalekého hradu. Ale o tom se určitě dočtete v samostatném článku.

Poslední družinovka byla ve znamení cyklistiky. Všichni jsme po zimě vytáhli kola ze sklepů a garáží a projeli jsme se na nedalekou Kožovou horu. Rozdělili jsme se na dvě skupinky. První kde jsem byl já, Martina, Honzík, Barča, Kuba a Tomáš jela napřed, jelikož jsme všichni jeli na kole. Druhá skupina tvořená Járou a Maxem nás stíhala na kole a na koloběžce. S velkým nasazením dojeli na Kožovku zhruba 5 min po první skupince. A jelikož nás tížil čas vyhrazený pro družinovku tak jsme se rozjeli zpátky na Spirálu avšak trochu jinou cestu přes Sletiště. Nakonec jsme dojeli všichni, takže můžeme brzy uspořádat další podobný výlet. A pokud byste chtěli vyrazit s námi, tak můžete už 18. 5. na pěší výlet na Budeč, o kterém napsala článek Barča s Maxem a Honzíkem. Tak zase příště...

Kuba Jakub

Oslavenci v květnu

6. 5. Bude zase o rok starší Boci
7. 5. Oslaví narozenky těsně před Přeběhem Péťa a Syky
9. 5. Ochutná dortík Petra Maulisová
10. 5. Dáme hobla Míšovi Ipserovi

Oko

Kdo?	Počáteční stav	Brigády a výběry	Konečný stav (Kč)
Jára	172		172
Pepa	28		28
Honza L.	352		352
Skupik	50		50
Anička	70		70
Syky	145		145
Bára H.	178		178
Zdeněk	200		200
Tomáš T.	200		200
Honza Mourek	200		200

HORÁC – měsíčník turistického oddílu mládeže 2713 Roháči Kladno.
Adresa redakce: Petra Sýkorová (p.sykorova1245@seznam.cz 731227959)

Do tohoto čísla svou práci přispěli:

Péťa, Kuba, Martinka, Madla, Barča, Max, Honzík, Šachy

Uzávěrka dalšího čísla: 31. 5. 2019

Toto číslo vychází v nákladu 30 výtisků.

Internetové stránky oddílu: <http://www.rohaci.com/>

Internetové stránky Asociace: www.a-tom.cz